

א.ד.

פרוטוקול מס. 21

מישיבת ועדת העבודה

שהתקיימה ביום ד', כ"ה בסיוון, תשי"ב - 18.6.52 בשעה 9.00

משתתפים:
היו"ר ג. טברסקי
ש. בז'רנו
ד. ברתוני
ב.צ. הרצל
ש. ישעיהו
א. סטופ
א. שוסטק
ר. שרי

מוזמנים:
א. שמיד
מ. קלייף
י. אמיר
מסרד הבטחון
מ"מ החשב הכללי
מסרד המשפטים
מ"מ נאמן
מ"מ שלגי

סדר-היום:
חוק משפחות החיילים שנספו במערכה -
תביעות מרכז "יד לבנים".

היו"ר ג. טברסקי: אני פותחת את הישיבה.

במהלך הדיונים בחוק נשאר לנו לעבור על עוד פרק אחד. על תביעת מרכז "יד לבנים", אשר הגישו לנו גם תזכיר בכתב. אני מציעה כי נעבור עתה על התזכיר ונחליט על איזו תביעות נוכל להיענות ואילו עלינו לדחות.

מועצה ציבורית-חינוכית

מ. קלייף:
בהצעתנו ביקשנו להקים מועצה ציבורית לחינוך היתומים. הרכב המועצה ואופן פעולתה ייקבעו בתקנות. יחד עם זה אנו מבקשים לתת סמכות לסר הבטחון להתקין תקנות שלפיהן אפשר יהיה לתת הענקות או הלוואות לחינוך כללי ומקצועי של היתומים.

מד.

א. סוסטק:
 הבעיה שהתעוררה היא: מי יכול להחליט
 שעל הילד להמשיך את לימודיו בטוסד גבוה,
 האם מועצת החינוך של המקום בו לומד הילד או המועצה הציבורית הכללית?
 אני מציע כי תקבע זאת מועצת החינוך המקומית כי היא מכירה את הילד,
 את אפיו וכשרונו. הניסוח יהיה: "קובעת מועצת החינוך המקומית
 באישור המועצה הפדגוגית הכללית".

י. אמיר:
 איננו יכולים להסכים להצעה זו. לא יתכן
 למסור את ההכרעה בנדון זה לכל מועצה מקומית
 חינוכית שליד בית-הספר. בית-הספר אינו יכול להיות אובייקטיבי. מוכרחה
 להיות מועצה כללית שתקבל המלצות ממועצות מקומיות ותקבע את סדר העדיפויות.

א. סוסטק:
 אני מציע למסור למועצה המקומית את זכות
 ההכרעה. אני נותן לה סמכות להחליט, אבל
 החלטתה לא תהיה סופית עד שתאושר על-ידי המועצה הכללית.

הוחלט:
 חינוך מקצועי ינתן ליתומים באישור המועצה
 הכללית לפי המלצת המועצה החינוכית המקומית.

דרגות תגמולים.

היו"ר ג. טברסקי:
 התביעה לדרגות התגמולים קטורה בהחלטתנו
 בקשר להצמדה בכלל.

הוחלט:
 תגמול היסוד לא יוצמד לדרגה טסטלית.
 יחד עם זה מחייבת הוועדה את עצמה לעודד
 את שאלת תיקון הסעיף הדין בגובה התגמולים
 מייד עם כל שינוי ביכר בתנודות ובגובה הסכר.

על החלטה זו יודיע יו"ר ועדת העבודה בטליאט הכנסת.

היו"ר ג. טברסקי:
 יחד עם זה תובע מרכז יד לבנים לעשות
 חלוקה בין ההורים השכולים לפי גילים:
 הורים שכולים עד גיל 65
 לאלמנות ולהורים (לאחרונים לטטה מגיל 65)
 דרגה 15-16
 דרגה 13-14.

גנ' סמיר:
 לטענה זו אין כל הצדקה. כאשר ההורה הוא
 נצרך הוא מקבל תגמול לפי חישוב קבוע,
 במקרה ואינו נצרך הוא אינו מקבל מאומה. אין כל הצדקה להפלייה.

הוחלט:
 לקבל את עמדת מסדר הבטחון ולא לעשות הפלייה
 בין ההורים בגילים השונים.

מד.

הורה חורג או הורה מאמץ.

היו"ר ג. טברסקי: מרכז "יד לבנים" מציע להוסיף לסעיף הדרן בהורה חורג את התנאי הבא: "בה במידה שהילד התחנך תקופה מסוימת אצל הורה חורג או הורה מאמץ.

מר סלייף: שאלה זו עמדה לפנינו בדיון על חוק הנכים והגענו לפטרה האוטרדת כי קצין התגמולים יחליט מחסורו של מי מההורים היה על הנכה סמוך להתגייסותו. אפשר לקבל פטרה זו גם בחוק זה.

הוחלט: במקרה שיש הורה טבעי והורה חורג או מאמץ, יקבע קצין התגמולים מחסורו של מי מההורים היה על הנספה, וזאתו הורה יקבל את התגמול.

הכנסה די מחייתו.

היו"ר ג. טברסקי: מרכז "יד לבנים" מבקש כי בחוק תינתן הגדרה לסוג "תלויים בו".

מר סלייף: הסוג "תלויים בו" מוגדר בהגדרה של "בן מטפחה".

שערי התגמולים.

היו"ר ג. טברסקי: ההחלטה בנדון נתקבלה בישיבה הקודמת, והיא אומרת:

1. אלמנה שטרם סלאו לה 30 שנה ואין לה ילדים - תקבל תגמול במסך 6 חדשים;
2. אלמנה סמלאו לה 30 שנה ואין לה ילדים - תקבל תגמול במסך 12 חדש;
3. אלמנה מגיל 45 שנה תקבל תגמול כל ימי חייה;
4. אם היא בצרכת, יסולם לה תגמול חדשי סלא גם לאחר שעברה את התקופה שהיא זכאית לקבל תגמול.

החוקת יתומים במסדר.

היו"ר ג. טברסקי: מרכז "יד לבנים" מציע לבטל את הצורך באיסור קצין התגמולים, וכן לבטל את ההגבלה של 50% מהתגמול הקבוע.

מר סלייף: איננו יכולים להסכים להצעה זו בגלל 3 סיבות:

- (1) צריך קודם-כל לחסן את חברי הטועצה מפני לחץ. בציבוריות שלנו אם מוטרים לטישהו זכות או סמכות להחליט על משהו, נוצר תמיד לחץ והוא נוטה להסתמס בזכותו עד למכסיסום. יש צורך לחסן אותו בגד לחץ ולקבוע גבולות מסוימים שמהם איננו יכול לחרוג. לכן אנו מוטרים את האיסור לקצין התגמולים;

אד.

מר קלייף:

(2) עלינו לדעת את התקציב המסוער שאותו
אנו מבקשים בתחילת השנה. אם לא תהיה הגבלה לא נדע: אף פעם את
התקציב;

(3) קטענו לכך סכום ניכר, נתנו ב-50% יותר
ממה שמקבל זכה עם נכות של 100%, ופירושו של דבר שהסכום מגיע ל-60 ל"י
לחדש.

גב' סמיר:

הסכום נקבע לאחר בדיקה יסודית של המחירים
הנהוגים במוסדות. אין אף מוסד סדור עבור
ילד 60 ל"י לחדש, המחיר הוא עכשיו 35 - 30 ל"י.

א. שווסט:

אני מציע לבטל את ההגבלה הראשונה על הצורך
באיסור קצין התגמולים.

מר קלייף:

לפעמים יכולה המועצה להסליף וקצין התגמולים
אינו יכול לבצע כי המוסד לא תמיד מוכן לקבל
את הילד. החוק אינו יכול לחייב את המוסד לקבל את הילד.

גב' סמיר:

בחדשים ארוס-ספטמבר אנו מוסרים את מספר
המקומות הדרושים לנו למסדר הסעד והוא מקציב
אותם לנו. אם אנו זקוקים למקום באמצע השנה אנו יכולים לחכות
לפעמים 3 עד 6 חדשים.

הצעת סדר הבטחון המקבלת.

צמצום התגמולים להורים שכולים (שיש להם בנים
העומדים ברשות עצמם).

היו"ר גב' טברסקי:

מרכז "יד לבנים" מבקש לא לקבוע מסדרות בהגדרה
של בנים העומדים ברשות עצמם, ומבקש יחס מיוחד
לבני בנות נשואות עם או בלי ילדים, לגבי בנים נשואים עובדי ילדים
ולגבי בנות נשואות לבעלים שגם הם חייבים בהחזקת הורים שכולים. כסו-כן
מבקש מרכז "יד לבנים" לבטל את ההגבלה על מספר הילדים, וכי בכל מספר
של ילדים העומדים ברשות עצמם תסלם המדינה את החלק שהבן שנפל היה
מכניס לו נשאר בחיים.

מר קלייף:

הכלל שלנו הוא כי המדינה באה במקום הבן שנפל,
והיא מסתמכת יחד עם יתר הבנים בקיום ההורים.
נפל בן יחיד - המדינה מקיימת את ההורים נשאר בן אחד - המדינה מסתמכת
ב-1/2 מהוצאות הקיום נשאר שני בנים - המדינה מסתמכת ב-1/3 מהוצאות
הקיום של ההורים נשאר 4 בנים הם בעצמם יכולים לקיים את ההורים.
אפשר אמנם לומר שעל המדינה להסתמך ב-1/5 מהוצאות, אבל זהו סכום פעוט,
ויצא דבר אבסורדי.

איננו יכולים לבחון כל מקרה ומקרה של בן
העומד ברשות עצמו, יש הגדרה כוללת למושג "איש העומד ברשות עצמו",
והמקרים היוצאים מן הכלל ייקבעו בתקנות. לדוגמה: בת נשואה המספלת
בילד אחד, רואים אותה כבת שאינה עומדת ברשות עצמה. אפשר להרחיב
את מסגרת היוצאים מן-הכלל, אבל לא יתכן למסור כל מקרה ומקרה לבחינה
והכרעה לוועדת ערעורים. הנסיון מוכיח שוועדות הערעורים בתונות לחץ
של ההורים, אם תינתן לשופטים סמכות רחבה, יש סכנה שהם יכנעו ללחץ
ולא לחוק. גם חברי ועדת הערעורים העובדינים שתינתן להם חסינות חוקית
גבר לחץ זה.

ישיבת ועדת העבודה
18.6.52

מד.

בארץ אין חוק המחייב בן בהחזקת הוריו.
כיצד אפשר לחייב בת נשואה לתמוך בהוריה

היו"ר ג. טברסקי:

אם בעלה אינו מסכים לכך?

לגבי סוגים מסוימים של בנות, כמו בנות
סטופלות בילדים, שלבעליהן אין הכנסה מספקת

מר מלייף:

לקיים את המספחה ואת ההורים, בנות כאלו אינן עומדות ברשות עצמן
וההורים זכאים לקבל את התמיכה. הוא הדין בכך שאינו מסתכר כדי
מחייבת מספחתו והוריו. בחוק נאמר שצריכה להיות הכנסה מספיקה די מחייה.
מה זו הכנסה מספיקה, זה ייקבע בתקנות.

קיים חוק זיש לנהוג לפיו. אי-אפשר לבטל את
כללי החוק ולהעמיס זאת על ועדת הערעורים.

י. אסיר:

זה יהיה מטגה גדולה. תהינה תקנות בקשר להכנסה מספיקה, בנדון זה יש
לנו ספה מסורתית עם יד לבנים, ונוסף על התקנות יש זכות של ערעור
למי שחושב שנעטה לו ערול.

אין כל אפשרות לערער על כך. גם החוק וגם
התקנות אוסרים כי אם יש להורים שתי בנות

א. טוסטק:

בטואות בלי ילדים עליהן לתת את חלקן, ואף ועדת ערעורים לא תשנה זאת,
כי זה יהיה בניגוד לחוק.

במדינתנו מוסרים סמכות להחלטה לפי צווים
לפקיד מוסמן. גורל כל הבניה והמסחר נתונים בידי פקיד מוסמן, מדוע
לא תימסר הסמכות לוועדת הערעורים לסקור בכל מקרה ומקרה אם ההורים
מקבלים באמת את התמיכה מבניהם? יכול לקרות שיש בן-סורר שאינו רוצה
לתמוך בהוריו. (ט. בז'רנו: לפי הצעה זו יהיה כדאי לכל בן ובת
לסרב לתמוך בהורים).

יש הצעה האומרת כי בן הנחשב לפוסע אינו
בא בחשבון לתמיכת הורים, כי הוא אינו מסוגל

מר מלייף:

לכך באופן פסיכי. בתקנות יהיו לכך הסברים די ליברליים.

אנו מסכימים שיש להעניק יחס מיוחד ל-:

- (1) בנות בטואות שיש להן ילדים;
- (2) בנים בטואים עמוסי ילדים רבים;
- (3) בנות בטואות שבעליהן חייבים בהחזקת הורים שכולים.

איננו יכולים להסכים לתביעה לתת יחס מיוחד

לאסה בטואה בלי ילדים.

אני מבקש להגיש הסתייגות בנקודה זו.

א. טוסטק:

החלט: הצעת משרד הבטחון נתקבלה.
הסתייגות: לחבר-הכנסת א. טוסטק.

מד.

מר סלייף:
כבר הסברתי כי איננו יכולים לקבל את ההצעה
לטלם בכל מספר של ילדים, כי זה יכול להביא
לידי אנטורדים, זה גם כרוך בקסיים אדמיניסטרטיביים.

מר נאמן:
יש בזה אולי נימה פסיכולוגית, אבל אין לזה
כל ערך מעשי. יחד עם זה צריך לבדוק בכמה נוחות
עבודה יעלה לנו הדבר.

הוחלט: : שאלת הגבלת מספר הילדים תימסר להכרעה לוועדת המטבח.

הענסה לאלטבה של נספה שהיתה הרה ביום סבתו.

בישיבה הקודמת הוחלט על סכום של -120 ל"י.

ביטוח סתחלה.

ח"ר ג. טברסקי:
המדינה מבטחת את המספחות המקבלות תגמולים,
מכיון "יד לבנים" מציע שהמדינה תדאג גם
לביטוח של אותן המספחות שאינן מקבלות תגמולים, בתנאי שהמספחות תסתתפנה
ב-50% מההוצאות הכרוכות בדבר.

גב' סמיר:
לפי החוק הקיים חייבת המדינה לבטח כל זכאי
ביטוח נגד סחלה. המדינה מסתתפת ב-50%
מההוצאות, ואת 50% הנותרים שעל המספחה לשאת בהם אנו מנכים מהתגמול.
סדוע אין הורים מקבלים מאתנו תגמול או שההורים אינם זכאים כי יש
להם 3 ויותר בנים העומדים ברשות עצמם או יש להם הכנסה מספקת די
מחייטם. אם יש להם בנים, סדוע שאחד הבנים לא יקח על עצמו לבטח
אותם כהורים בקופת-חולים שהוא מבוטח בה, ואם יש להם הכנסה הם יכולים
בעצמם לכסות את הוצאות הביטוח. נוסף לכך, הביצוע הוא בלתי אפשרי.
אף קופת-חולים אינה מוכנה לגבות את הכסף מהמבוטח אלא מהמוסד המבטח.
אצל ההורים הזכאים לתגמול חדשי אנו יכולים לנכות את סכום הסתתפותם
בביטוח, אבל אם נבטח את המספחות שאינן זכאיות, נצטרך להקים סגנון
סיגבה מהם את הסתתפותם בביטוח.

הביטוח בקופת-חולים של אנשים בגיל 50-60
אינו מלא, ואינו עונה לצרכי אישפוז יקרים. זהו ביטוח בהגבלות די
ניכרות.

ג.צ. הרמל:
אני הייתי מציע להעניק להם אשפוז חינם בבתי-
חולים מסטלתיים.

מר סלייף:
כיום ניתן אשפוז חינם לפי המלצת מסדר הסעד.
אנו יכולים לבקש את טר הבריאות להעניק גם
לנו סמכות זו.

הוחלט: : מסדר הבטחון יפנה לטר הבריאות בבקשה להתקין
תקנות שתעקבה זכות עדיפות לאשפוז חינם למספחות
הסכולות.

מד.

זכויותיה של אלמנה שכולה. סיס לה ילדים,
סניטאה פעם שניה ונתגורסה.

תיו"ר ג. טברסקי:
קיבלנו החלטה כי אלמנה שניטאה רשאית להסיר את התצמולים החדשיים בהענקה חד-פעמית. מרכז "יד לבנים" מציע: אלמנה, אם לילדים, שלא קיבלה לפני נטואיה המרה חד-פעמית, שנתגורסה מבעלה הסני - מוחזרת לה זכותה לתצמולים.

מר סלייה:
בנדרון זה יס כמה דעות, ברצוני להדגיש כי היתומים, גם אם אמם ניטאה בטנית, אינם מפסידים את זכותם והם מסטיביים לקבל את התמיכה המסלית. אלמנה, אשר ניטאה לאחר, רשאית להסיר את תצמוליה בהענקה חד-פעמית. הסכום המכסימאלי של הענקה זו יכול להגיע ל- 1,800 ל"י. אלמנה אשר לא קיבלה את ההענקה, לא יהיה זה נכון לסלול ממנה את הזכות לתצמולים, דק מפני שהיא עשתה איזה מסגה וניטאה לאדם שאינו מתאים לה.

אני מציע את הנוסח הבא: אשה, שניטאה לאחר, רשאית להסיר את תצמול תוך שנה, והיה אם נטואיה לא החזיקו מעמד היא רשאית - עם תום השנה - לחזור לתצמולים חדשיים.

ג.צ. הרמל:
ההצעה שבסמעה כאן עלולה לעורר ניטואים וגירוסים פיקטיביים ואני מזהיר אתכם מפני התקנת תקנות לגבי ניטואים וגירוסים.

ס. בן דבון:
אני סבור שכל הקונסטרוקציה הזאת היא בלתי מציאותית, האשה אינה מתחנת עם מחשבות א"ך להתגרש ומתי. אני מסכים שהיא רשאית לקבל הענקה חד-פעמית בסכום התצמולים אבל מדוע עלינו לחשוב ולתחילה על גירוסים ולתת לה את הזכות לחזור לתצמולים חדשיים דוקא כעבור שנה? דוקא בשנה הראשונה לניטואים הגירוסים הם נדידים. כאשר אשה שכולה ניטאה לאדם אחר, היא התחילה בחיים חדשים וסיימה יחד עם זה את חשבונותיה עם המדינה.

ג.ב. סטיר:
אני בדעה אחת עם חבר-הכנסת בן דבון. אשה כאשר היא מתחנת, הסיכון עליה, עליה לעשות את החשבון לפני ניטואיה ולא כעבור שנה. עליה לקבל את התצמול ולסיים את חשבונה עם המדינה ללא כל תביעות נוספות. לילד יס דאגה, התיקון בחוק מבטיח את חינוך הילד עד גיל 18 בבית ומחוצה לו.

א. סטופ:
אני במצאים תחת הרוסם של הדברים שבסמעה על-ידי האלמנות. יס סקרים שהאלמנה, אשר סבורה שהאסון שאירע לה, סחפסת לה מסען וניטאת לסיטהו אחר, ועושה על-ידי כך צעד בלתי מחושב. איננו יכולים להתעלם מבעיה זו ולהסאיר אותה ללא זכויות במקרה שניטואיה לא עלו יפה. כמובן שאם היא קיבלה את ההענקה החד-פעמית היא גמרה את חשבונותיה, אבל אם לא - מדוע לא להחזירה לתצמולים חדשיים?

א. סטופ:
אני לוקח אפילו דוגמה מרהיבת-לכת. האשה דחתה את מועד קבלת ההענקה למסך שנה כדי לראות א"ך יפול דבר, אם יהיו ניטואיה מוצלחים או לא. אלה אינם ניטואים רגילים, ואין זה עוול שהאשה עשתה חשבון פשוט אם לחכות שנה לקבלת ההענקה או לקבלה מיד. אני מציע, לכן, לתת לה שהות של שנתיים.

מד.

סר הלני:
אני חושב כי תפיסתו של חבר-הכנסת טוסטק מינה נכונה. אני מסכים שהניסויים הם בהרבה מקרים ענין של סיקול-דעת, אבל מטרת האטה היא לסקם את עצמה ולמצא סידור בחיים.

סר בוז'רנו:
לו היינו מבטלים את ענין ההענקה של 1,800 ל"א לא הייתי מתנגד להצעה שאטה, כאשר היא מתגורסת מבעלה השני, תחזור לקבל תגמולים חדשיים. אבל כאשר החלטנו על ההענקה אסור לנו להכניס לחיים המספחתיים את הסיקול של האטה מה כדאי לה: להתגורס או לקבל תגמולים חדשיים. זה יגרום רק לתסבוכת בחיי המספחה.

הינר ג. טברסקי:
נראה לי שיש צדק בדברי חבר-הכנסת בוז'רנו, אבל לעומת זאת יש לתת לאטה איזו מסענת כלכלית, שהיא תדע שאינה חייבת להמשיך בניסויים בלתי מוצלחים. אם איננו מחזירים לתגמולים חדשיים אטה שנתגורסה, אנו פוגעים באטה שגורלה עוד הסר לה.

אני מבורה כי זוהי שאלה עדינה ועלינו להביע להסכמה כללית. אני מציעה להעביר בעיה זו להכרעה לוועדת המסנה.

הרחלט:
על זכויותיה של אלמנה שכולה, שניסאה פעם סניה ונתגורסה, תחליט ועדת המסנה.

הינר ג. טברסקי:
סיימנו את הדיון בתזכיר של יד לבנים. אני מציעה כי החוק כולו נעביר לוועדת מסנה לניסוח והחלטות סופיות.

ג ת ס ב ל

בגה הרמלי:
אני חוזר לענין חוק הנכים. החוק המוצע מעניק לנכה תגמול חדשי קבוע, ובמקרה שהוא עובד ומסתכר די מחייתו מפחיתים לו, לפי דירוג מסוים, מהתגמול.

הצעת היא להנהיג את השיטה, אשר מקובלת בהרבה ארצות, שתעניק לנכים תגמול קבוע בסוף עם תוספות מיוחדות למקרים של חוסר עבודה.

ביסתי היא שכל נכה, גם נכה של 100%, מסוגל לעבודה אם נותנים לו סיקום מקצועי-כלכלי מתאים. עלינו לעודד את הסאיפה זאת הרצון של הנכים לעבוד ולהתפרנס מעבודה על-ידי כך שלא נעטה אותם תלויים בחסדי תגמול קבוע. יחד עם זה גם אני חושב שמגיע לכל נכה תגמול בסוף סיניסאלי בתור פיצוי. במקרה של חוסר עבודה, שלא באסמת הנכה, יש לתת לו תוספת ניכרת.

באנגליה בהוגות 2 תוספות: האחת הכללית, בקטר לביטוח הלאומי, והשניה - תוספת חוסר עבודה בקטר לנכות. כל זמן שאין לנו חוק ביטוח לאומי עלינו להסתפק בתשלום חוסר עבודה בקטר לנכות, סצריך להיות יותר גבוה.

מד.

ג.צ. הראל:

כטובן סיטענו לעומתי כי יש איזה מסלול קבוע,
יש רוטינה מסוימת של עבודה הפועלת יפה, ולא כדאי לערער את הסיטה
הקיימת ולעשות שינויים מרחיקי-לכת. אני סבור כי בין כה וכה יהיה
צורך להחליף את הסיטה, ויפה טעה אחת קודם. אני מציע לבחון את הסאלה
מחדש.

מר סלייף:

הסיטה של תוספות בקטר לחוסר עבודה קיימת,
עד כמה שידוע לי, רק באנגליה, והיא נהוגה לא
רק בקטר עם הביטוח הלאומי אלא סיטה זו ניסתה לעשות פסרה בין שתי
הסקפות בקטר לפיצויים עבור נכות.

בישיבה הקודמת אמר ד"ר הראל, ובצדק, כי לנפגעי
עבודה קובעים כדרך-כלל אחוז יותר גבוה של נכות מאשר לנפגעי הצנא.
במקרה של נפגעי עבודה מעריכים את אובדן כוסר העבודה של האיט בקטר
למקצוע שלו. פסנתרן, למשל, אם הוא מאבד אצבע, הרי הוא נכה 100%
לפי הערכת הנכות של נפגעי עבודה. אצל נכי הצנא אין מעריכים את אובדן
כוסר העבודה במקצוע אלא את הפונקציה הפיזית של התבועה אשר מצטמצמת
עקב הפגיעה, וזו הסיבה שאחוז הנכות בנפגעי עבודה הוא תמיד יותר גבוה.

הסיטה האנגלית רצתה לעשות פסרה ולכן היא
קובעת: תשלום יסודי נמוך כפיצוי לנכה עקב נכותו, ואם על-ידי הנכות
הוא איבד את האפשרות לעבוד במקצועו הקודם נותנים לו תוספת, שאמנם
אינה מכסה ב-100% את הנזק, אבל תוספת מסוימת. מצד שני מבטיח הביטוח
הלאומי לכל עובד מחוסר עבודה תשלום של חוסר עבודה. אם חייל אינו
סקבל את התוספת בגלל חוסר האפשרות לעבוד במקצועו, הוא יכול לקבל את
התשלום הנוסף מהביטוח הלאומי, וזה יסווה את מצבו לכל מחוסר עבודה
הנהנה מביטוח.

אצלנו לא קיים עדיין חוק ביטוח עממי, ולכן
הלכנו בדרך אחרת. קבענו סיטה לפיה צריך להבטיח לנכה קודם-כל מינימום
של קיום, ובמקרה של הכנסה קבענו שיש להפחית מהתגמול, אבל 25% אנו
מסאירים בכל מקרה כפיצוי בעד הנכות.

ג.צ. הראל:

אני מבקש להכניס הסתייגות בקטר לסיטת ההפחתות.

היו"ר ג. טברסקי:

ישיבת ועדת המסנה לענייני חוק מספנות החללים
תקיים ביום שלישי הבא בטעה 10.30. ישיבת
מליאת הוועדה ביום רביעי הבא בטעה 8.30.

הישיבה נעולה.

הישיבה נבעלה בשעה 11.00